

Pasvalio rajono
Joniškėlio Gabrielės Petkevičaitės-Bitės vidurinė mokykla

Neringa Šakinytė
10b klasės mokinė

Eilėraščiai

Mariaus Katiliškio bibliotekos konkursui

Konsultavo mokyt. Laima Vaitkevičienė

Joniškėlis
2007

Tai, kas prasideda,
Kada nors ir baigiasi.
O vien noro, kad tai neprasidėtų,
Neužtenka.
Nes tai tikrai kada nors prasidės,
O kai prasidės,
Kelio atgal nebebus.
Teks viską priimti,
O po to viską prarasti.
Tai sudėtinga ir sunku.
Tai sunkiai įveikiama kliūtis.
Taip gražiai prasideda,
Bet taip skausmingai baigiasi.
Todėl tai pradėti iš naujo
Yra per daug baisu,
Kad ir vėl gali suklysti.
Dar stipriau likti įskaudintas
Ir nusivylęs.
Gali daugiau niekad nebenorėti to.
Todėl geriau šį subtilų žaidimą
Žaisti labai atsargiai,
Kad vėliau nepralaimėtum.
Ir viskas nesibaigtų,
Net neprasidėję.

ŽAIDIMAS

Pažaiskim žaidimą,
Kuris baigsis mano pergale.
Tu būsi žaisliukas.
O aš tavo šeimininkė.
Darysiu su tavimi viską,
O tu man nieko negalėsi padaryti.
Aš jausiuos laiminga,
Nes tu būsi mano rankose
Ir nieko negalėsi pakeisti.
O kai žaisti atsibos,
Išmesiu tave.
Ir surasiu naują
Dar neatsibodusį žaislą.
Su tokiu pat kaip tavo likimu.
O aš ir vėl būsiu nugalėtoja,
O tu stebėsi tai iš toli.
Nes būsi jau seniai atsibodęs
Mano buvęs žaisliukas.

GYVENIMAS – ŠIUKŠLIŲ KONTEINERIS

Gyvenimas – tai šiukšlių konteineris,
Į kurį mes vis dažniau
Patys primetame šiukšlių,
O jas išvalome labai retai.
Tai smirdime vidumi,
Nors išorė ir graži.
Tobula būtų,
Jei žmogus sugebėtų
Dažnai išsikuopti savo vidų,
Taip kaip tvarkosi kambarius.
Šiukšlyne prasmirsi
Ir smirdėdamas nieko nepasieksi.
Tai imk save į rankas.
Išsikuopk ir apsišvarink sielą,
Apšluok dvasią ir prastrink akis.
Pažvelk į pasaulį
Švaria siela ir dvasia
Bei šviesiomis akimis.
Nes tai yra gražu,
Nes tai kiekvienam skirta,
Tai mūsų pasaulis.

Dangus spalvotai nusidažo.
Pakeliu rankas į dangų,
Imu suktis ratu.
Plaukai plaikstosi aplink.
Užmerkiu akis,
Galva apsvaigsta, aš nuvirstu
Į žolę, pilną gėlių.
Kvapai mane užburia.
Guliu ir nenoriu atsikelti
Iš pasakos, kurioj dabar esu.
Atrodo, šypsos man dangus,
Ir gėlės linksi žiedais,
O paukščiai giesmes dovanoja.
Viskas lyg didis stebuklas,
Viskas aplink nuostabu.

SUPYNĖS

Supasi kieme tuščios supynės,
Kažkada ten suposi maži vaikai.
Ten krykštavo skardžiu juoku
Ir šypsena labai plačia
Šypsojos mylintiems tėvams.
Bet jie taip greit užaugo
Ir išlėkė toli, toli.
Ir liko tik prisiminimai

Ir aidas juoko vaikiško.
Ir sėdi vėl tėvai vieni,
Ir stebi, kaip supynės supas,
Kai vėjas papučia lengvai.
Ir klauso girgždesio šaižaus.
Neliko nieko čia daugiau,
Tik tai, ką mato akys senos
Pražilusių tėvų veiduos.
Ir ažuolas paseno laukdamas,
Kol grįš maži vaikai,
Taip mėgdavę čia suptis
Supynėse ant jo šakos,
Lyg rankos ištiestos.
Bet tie laikai negrįš,
Nes ir vaikai negrįžta
Vėl suptis kaip kadais.

Ašaros kaupiasi mano akyse.
Už lango kapsi lašai lietaus.
Likau viena dužusiam pasauly,
Beprotišką meilę laikau širdyje.
Kaip ištrūkt man iš šito sūkurio?!
Kaip pažinti pasaulį naujai?!
Nenoriu nuskęsti, nenoriu nugrimzti!
Noriu pakilti, noriu skraidyti!
Noriu žvaigždę nuo dangaus nusiskinti,
Į jūros giliausios dugną panirti,
Svajonę didžiausią išpildyti,
Istoriją gražiausią jausmais apipinti,
Gėlę spalvingiausią sode užauginti
Ir naują meilę vėl patirti...

Akių spindesy
Jausmų svaiguly
Nakties tamsoje
Dienos šviesoje
Kvapų gausoje
Ore tyrame
Audroj stiprioje
Žolėj žalioje
Danguj žydrame
Giliam ežere
Kalne aukštam
Slėny plačiam
Trokštu pažinti tave.
Upėj sraunioj
Sniege baltame
Vyne raudonam
Pasauly didžiam
Medžiuos lauke

Gėlių žieduose
Žmonių veiduose
Lape tuščiam
Delne švelniame
Šakų vainike
Piešiny nebaigtam
Ilgesy amžinam
Voke praplėštam
Noriu surasti tave.

ARTĖJA AUDRA

Artėja audra, mano name
Lubos pajuodo, aptemo langai,
Žmonės pranyko, liko daiktai.
Burtai pasklido, laikas sustojo.
Gatvės išnyko, upės išdžiūvo.
Kelias į laisvę staiga išsitrynė.
Viskas išbluko, viskas subjuro,
Liko tuštybė, svajonė mažytė.

Tekanti juoda upė.
Bėgantis pro šalį nerimas.
Vėjas, pučiantis į priekį.
Lekiantys per tolius norai.
Delnuose sustingęs kraujas,
Širdyje gyvenęs jausmas.
Kelyje nubėgęs laikas,
Vedantis mane į tiesą.
Danguje geltona saulė
Glostė mano kūną baltą.
Mėnesiena naktįje
Skendo mano akyse.
Aušrą rytą pamačiau,
Bučiniu apdovanojau.
Tyliai tiltą perėjau,
Takeliu namo grįžau.
Kalną perkopiau nedrasiai,
Tvorą perlipau lėtai.
Namas stovi šaltas
Ir nelaukia jis manęs.
Žino, ką galvoju, ką manau.
Bijo, kad netektų mirti,
Kai paliesiu jį ranka.
Namo seno man nereikia,
Jo istorijos žinot nenoriu.
Noriu kiemą aš pamiršti,
Sesę, žuvusią jame,
Ir tą kaukėtą žudiką,
Kur nužudė dvasią jos,

Kūną, jauną, gražų.
Ir mane paliko vieną
Be geriausios draugės.

Tarp svajonių pasiklydau,
Mintyse susimaišiau.
Paskendau gilioj vienatvėj,
Kelią tiesų užmiršau.

Žodį gražų prarijau,
Jausmą mažą pamečiau.
Takeliu kreivuėjau,
Namo savo neradau.

Spinduliuos neužmigau,
Sapnuose negyvenau.
Viską paverčiau grožiu,
Prisiminus, ką turiu.